

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt Estimat amic de l'Abadia de Sant Josep,

“**L**A gran evolució del món actual, té una conseqüència inevitable: que cada vegada són més els qui es neguïtgen, o almenys tenen una nova sensibilitat, sobre el greu problema que avui dia es planteja a la humanitat: Què és l'home? Quin sentit té el sofriment, i el mal, i la mort...? Què hi ha darrera de la vida d'aquí la terra?” (Vaticà II, *Gaudium et spes*, 10). Són preguntes molt transcendents perquè, de la resposta en dependrà la orientació dels nostres actes. Tot i això, encara són molts els qui no troben resposta a aquest problema. La història següent potser ens ajudarà a entendre-ho.

El nord, grau dalt grau baix

Comença aquesta història dins d'un, Boeing 747 amb ruta des de Tahití a Hawai, amb més de quatre-cents viatgers a bord. És de nit. L'avió vola amb molta dificultat en mig d'una forta tempesta tropical a deu mil metres d'altura sobre el Pacífic. El comandant del vol informa als passatgers de la greu situació en que es troben. Els diu: “L'avió travessa el centre d'un cicló. No podem sobrevolar-lo per ser ja a massa altura... a més, tenim una avaria elèctrica total... la brúixola auxiliar ha quedat anul·lada... Ens hem desviat molt del rumb a causa dels forts vents... i no tenim cap punt de referència exterior: ni estrelles, ni cap altre senyal ... I per més mala sort, només tenim combustible per a dues hores. Quan s'acabi, es pararan els motors.” Tots els passatgers queden esglaiats.

Llavors algú, amb veu tremolosa, pregunta al comandant: “Què es necessita per a sortir d'aquesta situació? - El nord! -contesta-, la direcció del nord, encara que sigui aproximadament, grau dalt grau baix... d'altra banda, podem passar el temps volant en cercle... necessito urgentment el nord per a calcular la direcció de la illa fins on anem.

Llavors, un passatger diu: “Comandant, la meua dona és molt intuïtiva, li ve de família; diu que la direcció nord és per aquí...” - Altre passatger adverteix: “De cap manera! La radioestèsia és una ciència molt segura i aquí tinc el meu pèndol: comprovi'!” - Un tercer passatger afirma: “D'això res! En parapsicologia practiquem la transmissió del pensament; em concentraré en les ones cerebrals del controlador de radar d'Hawai i rebré la direcció adequada...” - Un quart passatger: “Esteu tots equivocats! El que ens salvarà serà la astrologia. L'horòscop d'avui em garanteix que sabré trobar el rumb siguin quines siguin les circumstàncies; aprofiti's d'això i giri cap aquí...” - Un altra diu: “Permeti'm! Estic en la meua vuitena

reencarnació. En la meua anterior existència era una coloma missatgera...” - Intervé un sisè passatger volent posar-hi pau en l'avalot: “Per favor! Amb quin dret afirmen tots vostès, de manera tan exclusivista les seves conviccions particulars? Ja que estem tots implicats en aquesta controvèrsia, proposo en nom del respecte, de la tolerància i de la llibertat que, expressada l'opinió de cadascú, de la majoria en surti un consens sobre la direcció a seguir...”.

Tots s'expressaren, fins a arribar al viatger número 360 que, precisament, duia una brúixola. Era un model antiquat, no tenia molt bona aparença però, amb tot, assenyalava el nord. Estaven salvats? Per desgràcia encara no! En acabar aquest de parlar, s'aixecà tot una allau de protestes i de dubtes contra qui duia la brúixola; tot un avalot de susceptibilitats i d'amors propis ofesos: seria possible que només aquest tingui raó en contra de tots? Qui és per a afirmar que només ell té la veritat?

L'única resposta

En la societat moderna, com succeí amb els passatgers del Boeing d'aquesta història imaginària, molts es troben “sense brúixola”, sense resposta a les preguntes sobre l'home, sobre el sentit de la vida i la veritat. La resposta es busca en les teories de moda avui dia: en el materialisme, reencarnació, sectes, Nova Era... Joan Pau II ens orienta en la bona direcció quan escrivia: “Per a l'home que busca la veritat, la justícia, la felicitat, la bellesa i la bondat, sense aconseguir trobar-les només amb les seves forces, i que no queda satisfet amb els oferiments de les ideologies del immanentisme i del materialisme, per a l'home que experimenta davant d'ell [...] tot un abisme de desesperança i d'avorriment, o que es perd enmig d'un plaer estèril i autodestructiu dels sentits, per a l'home que duu impresa en la seva ànima i en el seu cor, la imatge de

Déu i que sent en ell la set de l'absolut, l'única resposta és Crist. Crist ve a buscar l'home per alliberar-lo de l'esclavitud del pecat i per a retornar-li la dignitat original" (Joan Pau II, *Obriu les portes al Redemptor*, 23 de desembre de 1982).

Així doncs, envoltats per la tempesta del món actual, hem de mirar una brúixola, la única que ens assenyala el nord: és JESUCRIST, el Fill de Déu fet home, que continua la seva missió a la terra per mitjà de l'Església Catòlica, que és el seu "Cos Místic". Per alguns, contemporanis nostres, JESUCRIST no és Déu, per altres, ni tan sols pot provar-se l'existència de Déu. Per a nosaltres, que ens guia el Catecisme de l'Església Catòlica, com deia ja el Concili Vaticà I: "La Santa Església, la nostra Mare, afirma i ensenya que Déu, principi i fi de totes les coses, pot ser conegut amb tota certesa amb la llum natural de la raó humana, a partir de les coses creades" (*Compendi* promulgat per Benet XVI en 2005, núm. 3).

Pregunta-ho

En efecte, per la grandesa i la bellesa de les criatures es pot arribar, per analogia (per similitud), a contemplar el seu Autor (Sv 13, 5). "Pregunta-ho a la bellesa de la terra, pregunta-ho a la bellesa del mar, a la bellesa de l'aire que es dilata i es fon, pregunta-ho a la bellesa del cel... pregunta-ho a totes aquestes realitats. Totes donen una resposta: "Mira, que formoses som!" I la seva bellesa és ja una afirmació. Totes les belleses finites, subjectes a canviar, ¿qui les ha fet sinó la infinita i eterna Bellesa, que és Déu?" (Sant Agustí, Sermó 241, 2). "Totes les criatures han rebut de Déu la seva existència i tot el que tenen. Només Déu té, per si mateix, la plenitud de l'ésser; i té també, per si mateix, tota perfecció". Al ser Déu la plenitud de l'Ésser i de tota perfecció, sense origen i sense fi, necessàriament és Únic (Cf. *Compendi*, núm. 39).

Són moltes les religions que s'apropien aquest Déu únic, però es contradiuen en punts importants (per exemple el referent a la divinitat de JESUCRIST, o a la constitució de l'Església...). Ara bé, Déu no pot contradir-se. Si ens ha revelat una religió, aquesta és necessàriament única. En l'Encíclica *Ecclesiam suam*, el Papa Pau VI, després d'esmentar les religions monoteïstes, afegeix: "És evident que no podem compartir aquestes diferents manifestacions religioses, ni tampoc podem romandre indiferents, com si totes fossin equivalents cadascuna a la seva manera, i com si dispensessin els seus fidels de saber que Déu ha revelat de manera segura, perfecta i definitiva, amb quina vol que el coneguïn, l'estimin i el serveixin; al contrari, amb tota lleialtat, hem de manifestar la nostra convicció de que la veritable religió és única i que aquesta, és la religió cristiana; i per tant, ens cal alimentar

l'esperança de veure-la reconeguda com a tal per tots els qui busquen i adoren Déu" (6 d'agost de 1964). Així ho diu també el Concili Vaticà II: "Déu ha manifestat a la humanitat el camí pel qual els homes poden salvar-se i arribar a ser feliços en Crist. Creiem que aquesta única i veritable religió es troba en l'Església Catòlica i apostòlica, a la qual el Senyor JESÚS va confiar l'encàrrec de fer-la arribar a tots els homes, quan va dir als Apòstols: *Aneu a convertir tots els pobles batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat* (Mt 28, 19-20; *Dignitatis humanae*, 1).

Quan Déu parla

L'Església Catòlica posseeix amb plenitud la religió revelada per Déu, perquè va ser fundada per JESUCRIST, que és veritable Déu i veritable home. Els Evangelis, llibres autènticament històrics, contenen la vida de JESUCRIST, l'únic personatge de la història que s'anomena Déu a si mateix i que va provar la veritat del que deia pels miracles que solament Déu és capaç de fer (per exemple, la resurrecció de Llätzer, Jn 11, 1-44). Es tracta d'un fet cabdal, com ho ressaltava Monsenyor Vernon Johnson, pastor anglicà convertit i que fou sacerdot catòlic: "Ens trobem davant del fet més aclaparant de la història de la humanitat: el mateix Déu -és un fet històric- vingué a la terra. No es tracta d'un mestre insigne o d'un gran profeta; és el mateix Déu que en la persona de JESUCRIST va viure entre nosaltres. Per què? Per ensenyar a l'home com es pot salvar. Quan nostre Senyor JESUCRIST parla, és Déu qui parla. El seu ensenyament ningú pot canviar-lo, ja que la Veritat no pot ser modificada ni es pot contradir. No és el privilegi d'una nació, és l'herència de tota la humanitat. Quan Déu parla, l'home ha d'escoltar i obeir". *Un únic Senyor, una única Fe* (Ef. 4, 6). Qui refusés escoltar Déu i obeir-lo, es condemnaria a si mateix.

Per a continuar la seva missió al llarg dels segles, JESUCRIST va voler instituir una "Església" visible i jeràrquica; com ho va declarar a sant Pere: *tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré jo la meua Església* (Mt 16, 18). Aquesta Església és dotada de nombrosos signes que demostren clarament el seu origen diví: "A causa de la seva admirable propagació, de la seva eminent santedat, de la seva inescotable fecunditat en tot el que és bo, a causa de la seva unitat catòlica i de la seva invencible solidesa, és en si mateixa un gran motiu de credibilitat i un testimoni irrefutable de la seva missió divina" (Concili Vaticà I, *Dei Filius*, cap. 3)

Un testimoni apassionat

La missió divina de l'Església es extensiva a tota la terra i a tots els temps, segons les paraules de JESÚS: *Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí. Els qui creuran i es faran batejar se salvaran; els qui no creuran seran condemnats* (Mc 16, 15-16). “La nostra religió ha d'ensenyar-se a totes les nacions i propagar-se fins i tot entre els xinesos, perquè coneguim el Déu veritable i posseeixin la felicitat eterna”. Així ho afirmava amb valentia sant Joan Gabriel Perboyre, missioner a Xina, davant el mandarí encarregat d'interrogar-lo. Aquest li pregunta: “Què pots guanyar adorant el teu Déu? I respon: La salvació de la meua ànima, el cel on espero anar després d'haver mort”.

El 2 de juny de 1996, amb motiu de la canonització de sant Joan Gabriel Perboyre, el Papa Joan Pau II deia d'ell: “Tenia una única passió: Crist i la proclamació del seu Evangelí. I per fidelitat a aquesta passió, també ell es va trobar entre els humiliats i els condemnats; per això l'Església pot proclamar avui solemnement la seva glòria en l'assemblea dels sants del cel”.

L'any 1817, als 15 anys d'edat, Joan Gabriel ingressa, juntament amb el seu germà Lluís, al seminari menor de Montauban (França), dirigit pels Pares Llatzeristes, fills espirituals de sant Vicenç de Paül. Allí sent el desig de consagrar-se a les missions en països pagans. Després d'acabar el noviciat a Montauban, es enviat a París per a realitzar els estudis de teologia i ser ordenat sacerdot. El 1832, el seu germà Lluís, que havia embarcat com a sacerdot Llatzerista cap a la missió de Xina, mor d'unes febres durant la travessia. Joan Gabriel anuncia immediatament a la família el seu desig d'ocupar el lloc que la mort ha impedit al seu germà.

Però els seus superiors no ho consideren convenient a causa de la seva fràgil salut, i és nomenat vicedirector del seminari parisenc dels Llatzeristes. Com actiu ajudant del rector del seminari, un sacerdot ja d'edat avançada, ensenya els alumnes i ho fa més amb l'exemple que amb la paraula. Comunica d'aquesta manera als novicis el seu amor a JESÚS: “Crist és el gran Mestre de la ciència. És l'únic que dona la veritable llum... Solament hi ha una cosa important: conèixer i estimar JESUCRIST, ja que Ell és, no solament la llum, sinó també el model, l'ideal... I no n'hi ha prou amb conèixer-lo, cal també estimar-lo... Només podem aconseguir la salvació per la nostra conformitat amb JESUCRIST”. Escrigué a un dels seus germans: “No oblidis que, en primer lloc, cal ocupar-se de la salvació, sempre i per damunt de tot”.

No obstant, en el seu cor encara guarda l'ardent desig d'anar a les missions; mentre ensenya als seminaristes els records portats fins a París del martiri de

Francesc Regis Clet, els diu: “Heus aquí l'hàbit d'un màrtir... quina felicitat si un dia tinguéssim aquesta mateixa sort!”. I els demana: “Reseu perquè la meua salut sigui ben forta i pugui anar a la Xina, per anunciar JESUCRIST i morir per Ell”.

Finalment obté, dels seus superiors, el que considerava un gran favor: sortir cap a la Xina, on arriba el 10 de març de 1836. El zel per la salvació de les ànimes l'ajuda a suportar la fam i la set per a la major glòria de Déu. Sigui de dia o de nit, sempre és disposat a acudir on se'l necessita, de tal manera que les fatigues i les vetlles no contenen per a ell. Algunes vegades és assaltat per fortes temptacions de desesperança, però nostre Senyor se li apareix, el consola, i la pau torna a l'ànima de l'apòstol.

Víctima dels sofriments

L'any 1839 comença una gran persecució contra els cristians. El 15 de setembre, el pare Perboyre i el pare Baldus es troben a la seva residència de Tcha-Yuen-Keou. De cop i volta els avisen que arriba un grup armat. Els missioners fugen cadascun en diferent direcció per a no caure ambdós en mans dels enemics. Joan Gabriel s'amaga en el bosc espès, però l'endemà un catecumen el traeix per una recompensa de trenta “taels” (moneda xinesa). Els soldats li estripen la roba, el vesteixen amb la roba tota esquinçada, l'emmordassen i se'n van a la posada per a celebrar la seva captura.

Interrogat pel mandarí de la sotsprefectura, Joan Gabriel respon amb fermesa que és europeu i predicador de la religió de JESÚS. Comencen llavors a torturar-lo, però per por a que mori esgotat l'asseuen en una banqueta i li lliguen les cames. Així passa la nit el piadós missioner, beneint JESÚS per concedir-li l'honor de patir els seus mateixos sofriments. Traslladat a la prefectura, al cap d'un penosíssim viatge a peu, amb grills al coll, a les mans i als peus, ha de passar per quatre interrogatoris. Per a obligar-lo a parlar, el posen de genolls durant moltes hores sobre cadenes de ferro. A continuació, el pengen dels polzes i li donen quaranta cops a la cara amb soles de cuir per obligar-lo a renegar de la seva fe. Però, enfortit amb la gràcia de Déu, ho sofreix tot sense queixar-se.

Després és traslladat a Ou-Tchang-Fou, davant el virrei, on ha de respondre, altra vegada, a una vintena d'interrogatoris. El virrei vol obligar-lo a xafar un crucifix. Tot en va. Després el copegen amb corretges de cuir i amb pals de bambú fins a l'esgotament, després l'aixequen del terra amb l'ajuda de corrioles i, tot seguit, el deixen caure de cop fins al sòl. Però l'ànima del piadós sacerdot roman unida a Déu. “Així que segueixes sent cristià? - Oh, sí, i per això sóc feliç!”. Finalment, el virrei el condemna a morir escanyat;

però com sigui que la sentència no pot executar-se fins després que sigui ratificada per l'emperador, Joan Gabriel Perboyre roman a la presó durant alguns mesos més.

“Irrecognoscible!”

Cap cristià havia pogut atansar-se a ell, mentre els mandarins el torturaven; sens dubte amb l'esperança de que, privant-lo de tota ajuda, l'aconseguirien vèncer amb més facilitat. No obstant, aquesta severa actitud es va suavitzar després de l'últim interrogatori. Un dels primers a entrar dins la presó fou un religiós llatzerista xinès que és deia Yang. Quin espectacle tant punyent apareix davant els seus ulls! Impressionat, es queda mut, no pot contenir les llàgrimes, tot just pot dirigir unes paraules al màrtir. El pare Joan Gabriel vol confessar-se, però dos oficials del mandari que són constantment al seu costat l'hi ho impedeixen. La petició que fa un cristià que acompanya al pare Yang, aconsegueix apartar-lo un poc, i el missioner pot així confessar-se.

Altres presoners, que ho són a causa de delictes comuns, testimonis de la piadosa vida del pare Joan Gabriel, no tarden en adonar-se'n, i l'aprecien de veritat; idees fins llavors desconegudes s'obren pas en les seves endurides ànimes. Admirats de tanta virtut, reconeixent que mereix tot el respecte. Ell, no obstant, se sent completament feliç enmig dels sofriments, perquè així, es veu més conforme amb el seu diví model.

Sant Joan Gabriel ens recorda també a nosaltres que “Tots els fidels cristians, onsevulla que visquin, estan obligats a manifestar, amb l'exemple de la seva vida i amb el testimoniatge de la seva paraula aquell home nou del qual es van revestir pel baptisme, i per la força de l'Esperit Sant que els ha enfortit amb el sagrament de la confirmació” (*Compendi*, núm. 268). Aquest testimoniatge no sempre condueix al martiri de la sang, però si que suposa l'acceptació de la creu de cada dia. Esforcem-nos en dur-la amb amor, amb l'ajuda de la Santíssima Verge, i arribarem al cel, juntament amb nosaltres una multitud d'ànimes: “Fora de la creu, no hi ha cap altra escala per a pujar al cel” (santa Rosa de Lima).

És la gràcia que, en aquests dies benaurats demanem a Sant JOSEP, per vostè i per tots els seus éssers benvolguts, vius i difunts.

Dom Antoine Marie
—
o. r. p.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
- Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
- Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>

“És tot el que desitjava”

Per fi, l'11 de setembre de 1840, després d'un any entre grillons i tortures, és conduït al lloc de l'execució. Li lliguen els braços i les mans a la barra transversal d'una forca en forma de creu, i els peus a la part baixa del pal, sense que toquin a terra. El botxí li posa al coll una espècie de collaret de corda en el qual introdueix un tros de bambú. Amb calculada lentitud, el botxí estreny dues vegades la corda al voltant del coll de la víctima. Una tercera torsió més perllongada interromp la pregària del màrtir, i entra així en l'immens i etern goig de la cort celestial. Té 38 anys. Una creu lluminosa apareix al cel, visible fins a Pequín. Davant la sorpresa de tots, contràriament al que succeeix amb els rostres dels ajusticiats per estrangulament, el de Joan Gabriel és serè i guarda el seu color natural.

“El màrtir és un testimoni de Crist mort i ressuscitat, amb qui està unit per la caritat. Dóna testimoniatge també de la veritat de la fe i de la doctrina cristiana” (*Compendi*, núm. 522). El sacrifici de sant Joan Gabriel Perboyre va produir molts fruits espirituals, dels quals uns són visibles: igual que ell, molts cristians xinesos van donar la vida per Crist, i la religió cristiana es va desenvolupar tant a la Xina que fins i tot, ben aviat es va fer necessària la construcció de catorze rectories apostòliques. Més recentment, les persecucions del règim comunista tampoc han pogut fer desaparèixer la fe.